

на оная сила, която откърма въ недрата на влажна земя: жито, грозде и елей.

Напластенитѣ една до друга лъскави бразди, свѣтятъ като облѣни съ лакъ; лъщятъ подѣ слънчевитѣ лъчи, благоухаятъ и мълкомъ разказватъ вълшебни приказки за златна жътва. . .

А после ще ги покрие снѣгъ: дълбокъ прѣхкавъ снѣгъ, съ който зимнитѣ виялици си играятъ презъ настрѣхнало-мразовити нощи.

Габара се замисли за ония дълги зимни нощи, кога той по часове стоеше съ свѣтнало лице край топлото огнище, вслушанъ въ задавания вой на вихри и фартуни, емнали се по заснѣжени полета и като бѣсни се здавятъ въ градински овошки и заскимтятъ подѣ стрѣхи и въ кумини. . .

Има нѣщо обайно въ воя на фартуната, кога въ кжщи гори огънь и кога грижливъ стопанинъ се е приготвилъ за люта зима. — Тогазъ човѣкъ разбира колко е цененъ труда, кога съ него си запазилъ себе си и близки отъ гнѣва на зимна стихия. Зимата учи хората на трудъ. Защото онзи може да благува зиме, който лѣте не се прозявалъ подѣ хладни сѣнки.

Какво би била коледа, безъ шопаръ годинакъ. безъ пълна возилница съ руйно вино, безъ пълень хамбаръ, голѣмъ дръвникъ, безъ толла стая и дребна челядь въ кжщи? Топла стая и току що проходила момчана рожба, която пристѣпя край усмихната майка, задиря я и креши: ма-ма! ма-ма! Не е ли пролетъ срѣдъ зима? Не е ли пролѣтна надежда? А кога на праздникъ старъ кжщовникъ, заобиколенъ отъ свидна челядь, трѣгне за църква и снѣгътъ заскрипти подѣ стѣпала?

Душа и свѣтъ бѣ на Габара въ праздникъ съ Стойка да трѣгне за църква. А следъ отпускъ да се завърне съ учителя въ кжщи и тамъ край топла камина да се поразговори за това онова изъ живота.